

Tiedekunta-Fakultet-Faculty Valtiotieteellinen tiedekunta		Laitos-Institution-Department Yhteiskuntahistorian laitos	
Tekijä-Författare-Author Hartman, Sanna			
Työn nimi-Arbetets titel-Title Integraation sivuraiteella: Ulkopoliittisen yhteistyön tiivistämispyrkimykset Euroopan yhteisössä			
Oppiaine-Läroämne-Subject Poliittinen historia			
Työn laji-Arbetets art-Level Pro gradu		Aika-Datum-Month and year 2003-02-28	Sivumäärä-Sidantal-Number of pages 104, liitteet 2 kpl
<p>Tiivistelmä-Referat-Abstract</p> <p>Tämä pro gradu -tutkielma käsittelee vuoden 1986 Euroopan yhtenäisasiakirjaan johtaneita ulkopoliittisen yhteistyön tiivistämispyrkimyksiä Euroopan yhteisössä. Euroopan yhteisön jäsenmaat olivat erilaisin aloittein pyrkineet koordinoimaan ulkopoliittista yhteistyötään aina yhteisön perustamisesta 1950-luvulla alkaen. Järjestäytyneen muodon nämä koordinoitipyrkimykset saivat kuitenkin vasta vuoden 1969 Haagin ulkoministerikokouksessa tehdyn päätöksen pohjalta aloitetussa Euroopan poliittisessa yhteistyössä EPC:ssä (engl. European Political Cooperation).</p> <p>Vaikka Euroopan poliittinen yhteistyö olikin nimenomaan Euroopan yhteisön jäsenmaiden hallitusten välinen yhteistyön muoto, sillä ei ennen vuoden 1986 Euroopan yhtenäisasiakirjaa ollut virallista, sopimus pohjaista statusta. Organisatorisesti EPC pidettiin tiukasti Euroopan yhteisön institutionaalisten rakenteiden ulkopuolella, eikä sillä ennen Euroopan yhtenäisasiakirjassa luotua sihteeristöä ollut myöskään mitään omia, pysyviä toimielimiä. Käytännön EPC-yhteistyötä koordinoivat Euroopan yhteisön jäsenmaiden ulkoministerit avustajineen. Euroopan yhtenäisasiakirjassa EPC sai virallisen statuksen osana samaa kokonaisuutta Euroopan yhteisön kanssa. Samalla luotiin pohja vuonna 1992 syntyneen Euroopan unionin "pilarirakenteelle", jossa EPC:n seuraaja Yhteinen ulko- ja turvallisuuspolitiikka YUTP muodostaa toisen pilarin Euroopan yhteisön rinnalle.</p> <p>Vaikka tutkielman laaja aikajänne kattaakin koko toisen maailmansodan jälkeisen ajanjakson aina vuoteen 1986 asti, ajallinen painopiste on 1980-luvun alkuvuosien Euroopan yhtenäisasiakirjaan johtaneissa aloitteissa ja neuvotteluissa. Tutkielma keskittyy EPC:n organisatoriseen kehitykseen ja politiikan sisältöjen kuvaus jää tarkastelun ulkopuolelle. Temaattinen painopiste on EPC:n kolmen suuren jäsenmaan Ranskan, Saksan liittotasavallan ja Ison-Britannian poliittisen johdon toiminnassa.</p> <p>Tutkielmassa todetaan, että nimenomaan hallitustenvälisillä neuvotteluilla ja kompromisseilla on ollut ensisijaisen tärkeä rooli Euroopan yhteisön ulkopoliittisen yhteistyön tiivistämisessä. Menestyäkseen EPC:tä koskevat aloitteet tarvitsivat erityisesti kolmen suuren jäsenmaan tuen. Ylikansallisen Euroopan parlamentin aloitteella Euroopan unionista ei 1980-luvun alussa ollut menestymisen mahdollisuuksia ilman yhteisön jäsenmaiden tukea ja Saksan liittotasavallan ja Italian ulkoministerienkin samana ajankohtana tekemä kehitysaloite vesittyi Ranskan ja Ison-Britannian tuen puutteeseen. EPC:n kehitys ei missään vaiheessa ollut täysin ennakoitavissa ja pitkien ja monimutkaisten neuvottelujen tuloksena syntyneet ratkaisut poikkesivat usein huomattavastikin alun perin tarkoitetuista.</p> <p>Tutkielman lähdeaineistona on käytetty Euroopan poliittiseen yhteistyöhön liittyvän julkaistun alkuperäismateriaalin lisäksi lähinnä aihetta käsittelevää tutkimuskirjallisuutta.</p>			
<p>Avainsanat-Nyckelord-Keywords</p> <p>Integraatio - Eurooppa</p> <p>Eurooppa - poliittinen yhteistyö</p> <p>EPC</p> <p>Euroopan yhtenäisasiakirja</p> <p>Ranska</p> <p>Saksan liittotasavalta</p> <p>Iso-Britannia</p>			
Säilytyspaikka-Förvaringsställe-Where deposited			
Muita tietoja-Övriga uppgifter-Additional information			